

I N M E M O R I A M

Jo van der Coelen (1964–2015)

Jo van der Coelen is op dinsdag 24 maart 2015 overleden in het Academisch Ziekenhuis Maastricht. Het bericht kwam binnen als een schok en tegelijkertijd niet geheel onverwacht want de laatste jaren was zijn gezondheid zienderogen achteruit gegaan. Ik kende Jo al bijna 40 jaar uit de tijd dat er nog Eikelmuisen in de Dellen bij Meerssen rondliepen, Grauwe gorzen de Maasuiteerwaarden bij Itteren en Borgharen opluisterden en de Kleine hoefijzerneus overwinterde in de mergelgroeven in het Geuldal. Jo was in die tijd de drijvende kracht achter de Vogelwerkgroep Meerssen en in de winter trokken we met hem naar de onderaardse kalksteengroeven op zoek naar overwinterende vleermuizen.

Jo ging na zijn middelbare schooltijd op het Stella Maris College in Meerssen geschiedenis studeren in Nijmegen. Na zijn afstuderen in 1986 speelde hij een rol bij de opmars van het batdetectoronderzoek in Nederland. In de zomer van 1987 verrichtte hij onderzoek naar de vleermuizen van het Centraal Plateau en raakte betrokken bij het Vleermuis Atlas Project, wat in 1997 geresulteerd heeft in de publicatie van de eerste landelijke verspreidingsatlas van vleermuizen die met behulp van een grote schare vrijwilligers tot stand is gekomen. In 1990 trad hij in dienst bij de provincie Limburg, waar hij sindsdien met volle inzet aan natuurbeleid en de realisatie daarvan heeft gewerkt. Hij vervulde in die tijd ook het coördinatorschap voor de eerste provinciale verspreidingsatlas van amfibieën en reptielen in Limburg, waarvoor hij was aangenomen door het Natuurhistorisch Genootschap. Dit leidde in 1992 tot de publicatie van de Atlas van de verspreiding van amfibieën en reptielen in Limburg. Dit memorabele project heeft de toon gezet voor de lange reeks van verspreidingsatlassen van soortgroepen in Limburg die nadien zijn verschenen en waarop Jo in meer of mindere mate zijn stempel heeft gedrukt: in 2000 de Vissenatlas, in 2006 de Avifauna van Limburg en in 2010 de Zoogdierenatlas. Aan de Avifauna van Limburg heeft Jo van der Coelen samen met anderen acht jaar gewerkt. Hij had zijn ziel en zaligheid in dit boekwerk gelegd.

In juni 1990 trad Jo toe tot de redactie van het Natuurhistorisch Maandblad als redactielid. In januari 1991 nam hij het hoofdredacteurschap over van Douwe de Graaf. Hij aanvaardde deze functie alleen onder de voorwaarde dat hij dit samen met Bart Graatsma kon doen. Tot aan het overlijden van Bart Graatsma in september 1999 hebben beiden gezamenlijk deze taak op zich genomen. Jo trad toe tot het algemeen bestuur van het Natuurhistorisch Genootschap in 1991 en bleef dit doen tot in 1994. In februari 1991 schreef hij samen met Frans Schepers een discussiestuk over de toekomst van het Genootschap waarin een lans gebroken werd voor een verdergaande professionalisering van de vereniging. Dit leidde ertoe dat de eerste betaalde kracht in dienst werden genomen: Bart Graatsma werd de eerste bureaucoördinator van het Natuurhistorisch Genootschap. Jo was ook de initiatief-

nemer van de Stichting Natuurpublicaties Limburg en voerde het secretariaat van deze stichting sinds haar oprichting in maart 1991 tot in augustus 1993. Hij zette in november 2000 een punt achter zijn hoofdredacteurschap.

Tot in zijn laatste dagen bleef Jo aan anderen denken, om hun de waardering te geven die ze verdienen. Een van zijn laatste wapenfeiten was dat hij ervoor gezorgd heeft dat de 10^e Rector Cremerspenning van het Natuurhistorisch Genootschap is uitgereikt aan Ton Lenders, oud-voorzitter van het Natuurhistorisch Genootschap. De uitreiking vond plaats tijdens de Genootschapsdag in februari van dit jaar. Dit was slechts enkele weken voor Jo zijn dood.

Jo was geliefd bij zijn collega's, familie, vrienden en bekenden. Hij had een groot schrijftalent en een scherpe geest, was zeer belezen en beschikte over een fenomenale archiefkennis en dito flora- en faunakennis. Hij bleef tot het einde bezig met de natuur in Limburg en heeft in zijn korte leven een schat aan publicaties en wapenfeiten over de natuur achtergelaten die groot respect afdwingen.

Ludy Verheggen